

РЕШЕНИЕ

№ 32069

гр. София, 01.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **6888** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на О. Б. О., гражданин на Република Н., роден на 29. 08. 1993 г., със съдебен адрес – С., [улица], ет. 2, кантора 8, чрез адв. С., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Н., по заявление от 03. 02. 2025 г.

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Прави искане за присъждане на разносните по делото, съобразно представен списък. Представя подробни писмени бележки.

Ответникът - З. в Посолството на Република България в А. – Н., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение. Представя писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 03. 02. 2025 г. жалбоподателят О. Б. О., гражданин на Република Н., роден на 29. 08. 1993 г., е подал искане в Посолството на РБ в А. – Н., за получаване на виза вид „Д“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 13. 06. 2025 г. О. получил отказ за издаване на виза, по образец, като в основанието за отказа е цитиран чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и е изписан текста на законовата норма - има данни, че целта

на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Като допълнителна забележка е посочено, че анализът на събраните данни по време на проверката води до основателни съмнения, че целта на сключения брак с българската гражданка е за използва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна.

С жалба от 23. 06. 2025 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот, като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят О. Б. О., гражданин на Република Н., е съпруг на българската гражданка К. Д. П., видно от приложеното (стр. 22) удостоверение за сключен граждански брак. Видно е също така, че П. е декларирала (стр. 36 на гърба), че ще осигурява жилище и издръжка на съпруга си, като разполага с жилище, което има право да ползва.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт, както и с виза или разрешение за пътуване, когато такива се изискват. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощените от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерството на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. Л. П., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 4 / 10. 01. 2025 г. /стр. 50/ на посланика на Република България в А. и Заповед № 95-00-26 / 16. 01. 2025 г. на министъра на външните работи (стр. 51), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и от къде произтичат съмненията, че целта на

сключения брак е да се ползва страната като транзитен пункт за миграция към трета страна. На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. От друга страна е безспорно, че чужденеца е член на семейство на български гражданин, тъй като същия има сключен официален граждански брак с българската гражданка К. П., поради което е съвсем нормално, да желае да се събере със съпругата си. Отказа за издаване на виза на чужденеца – съпруг на български гражданин пречатства правото му на личен и семеен живот, тъй като ограничава неговото придвижване до България и до семейството му. В същото време е безспорно, че съпругата на жалбоподателя е декларирала, че ще му осигури жилище и издръжка, за което има представени доказателства, поради което и самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице никакви данни, че ще мигрира към трета страна, която и да е тя.

Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

По делото е разпитана като свидетел – К. П., която потвърждава, че брака не е фиктивен, както и че има къде да живеят, като комуникират основно чрез видеовръзка. За да бъде заедно със съпруга си посетила на три пъти Н., но поради отсъствието от страната загубила предишната си работа. В същото време, положението в Н. не било благоприятно за жените и се налагало постоянно да бъде придружавана, когато е навън или да бъде охранявана. Желаете да живее със съпруга си в България. Показанията на П. се потвърждават и от показанията на свидетеля Д. Д. – син на П. от предходен брак, който няма против връзката на майка си с жалбоподателя и предоставя собственото си жилище, за да живеят двамата. В същия смисъл относно реалността на брака са показанията и на свидетелката З..

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и Дирекция „Миграция“, като становището на ДАНС е положително, а Дирекция „Миграция“ са изразили отрицателно становище.

По повод изразеното отрицателно становище е видно, че чужденеца има предишен отказ за виза, както и че има извънбрачно дете в Н..

Това обаче не може да се тълкува във вреда на жалбоподателя, тъй като не е нито правно, нито морално укоримо. Видно от показанията на свидетелката П., предишния отказ е бил преди да имат сключен брак със съпруга си, като от преди това е детето, което било от еднократна връзка.

В същото време, няма никакви данни, че бракът между жалбоподателя и П. е фиктивен, като за реалността му и отношенията между съпрузите има достатъчно свидетелски показания, включително и от сина на П. от предходен брак.

Единственото безспорно в случая е, че жалбоподателят е законно женен за българска гражданка, като освен това има осигурено жилище, необходимите медицински застраховки, като разполага с налични суми по сметка за своята издръжка.

В тази връзка, съдът намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, че решението на консулското длъжностно лице за отказ за виза било при обвързана компетентност и зависело от становището изразено при съгласувателната процедура.

На основание чл. 30, ал. 2 от Наредбата, разрешение се дава от дирекция "К. отношения", докато службите за административен контрол на чужденците изразяват единствено мотивирано становище.

В същото време, откъсването на жалбоподателя от семейството му, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид

обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноси, каквото искане има направено. Съобразно представения списък на разностите се претендират такива в размер на 10 лв. държавна такса и 1700 лв. адвокатско възнаграждение. Видно обаче от приложения (стр. 12) договор за правна защита и съдействие, заплатеното адвокатско възнаграждение в брой е в размер на 1400 лв., поради което няма как да се присъди повече.

В същото време, от страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност, което съдът намира за основателно. Касае се за дело, което не се отличава с фактическа или правна сложност, като е проведено само едно съдебно заседание, поради което заплатеното адвокатско възнаграждение следва да се намали до минимума посочен в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на О. Б. О., гражданин на Република Н., роден на 29. 08. 1993 г., отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на консул, завеждащ консулска служба в посолството на Република България в А. – Н., по заявление от 03. 02. 2025 г.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи на Република България да заплати на О. Б. О., гражданин на Република Н., роден на 29. 08. 1993 г. направените по делото разноси в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в А. – Н., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: